

man har anstillet; naar man har sammenlignet de her foreslaaede faste Takster med de hidtil gældende Understøttelser.

I denne Sammenhæng vil jeg gerne sige med Hensyn til Overgangsbestemmelsen i § 21, at man maa jo regne med, at disse Understøttelser, hvoraf en meget væsentlig Del er Dyrtdstillæg, vil faa en tilbagegaaende Bevægelse, ogsaa naar Aldersrenteforslaget maatte blive gennemført, saaledes at det ærede Medlem Hr. Rode ikke har Ret i, at gennem hele denne Overgangstid vil Ydelsen af et Tillæg til Aldersrenten for at naa op til samme Beløb som Alderdomsunderstøttelsen blive fornøden. Det ærede Medlem bør dog lægge Mærke til, at det, som Kommunalbestyrelserne bemyndiges til, er, for saa vidt det skønnes nødvendigt, at forhøje Alderdomsrenten for dem, der nu er Nydere af Alderdomsunderstøttelse, med et Beløb, der i det højeste maa udgøre Forskellen mellem Alderdomsunderstøttelsen og den den paagældende til enhver Tid tilkommende Aldersrente. Her er altsaa aabnet en Mulighed — en Mulighed, som Kommunalbestyrelserne selvfølgelig med det vigende Prisniveau maa udnytte — for en Nedgang, som til sidst kan bringe dette Tillæg til at falde bort, naar normale Prisforhold er indtraadt.

Det ærede Medlem Hr. Rode, som jeg jo saa godt kan forstaa talte ud fra den Betragtning, at hans eget Barn fra 1919 dog er kønnere end det her foreliggende Forslag, foretrak ogsaa de Fradragsregler, som var indeholdt i det da foreliggende Lovforslags § 6, for de Fradragsregler, der findes her. Jeg spørger da det ærede Medlem, om han virkelig finder det rimeligt at sætte fornødent Husrum til samme Værdi i København, paa Landet og i Provinsbyerne. Det ærede Medlem foreslog den Gang som Indenrigsminister, at dette Husrum for et Ægtepar skulde sættes til 300 Kr. og for en enlig Person til 200 Kr. uden Hensyn til Opholdsstedet. Jeg har forstaaet det ærede Medlems Lovforslag saaledes, at dette var Mening, men jeg maa indrømme, at Udtrykket paa dette Punkt er meget uklart. Der staar nemlig, at man kan lade ude af Beregningen det til Bolig fornødne Husrum indenfor en Værdi af 200 Kr. for en enlig Persons Vedkommende og 300 Kr. for et Ægtepars Vedkommende, og jeg har da forstaaet det saaledes — og jeg synes ogsaa, det fremgaar af den Skala for Aldersrentens Beregning, som ledsagede Forslaget —, at det skulde sættes til 200 Kr. for en enlig Person og 300 Kr. for et Ægtepar, altsaa

ens over hele Landet. Hvis det ikke er Tilfældet, hvis Meningen er, at det skal være indenfor disse Beløb som Maksimalbeløb, vil det jo medføre, at hele Aldersrenten i Virkeligheden vil blive urimelig; thi hvis vi tænker os to Ægtepar i samme By, som begge har en Indkomst paa 1.200 Kr., medens det ene har en Bolig til 200 Kr., det andet til 300 Kr. aarlig, saa vilde Fradragsreglerne for det ene Ægtepar komme til at virke allerede for Indkomster over 800 Kr., medens det for det andet Ægtepar først vilde komme til at virke for Indkomst, der laa over 900 Kr., altsaa en fuldkommen teknisk Urimelighed. Men det er formentlig heller ikke Meningen, at man saaledes, hvad Boligen angaar, skulde holde sig til dens virkelige Værdi, blot indenfor de Grænser, der her er sat. Det er formentlig Meningen, at Grænserne skal være 200 og 300 Kr., 200 Kr. beregnet for en enlig Persons Boligs Værdi, 300 Kr. for et Ægtepars, og saa bliver det efter min Mening urimeligt, at der ikke skelnes mellem Værdien af denne Livsfornødenhed, efter som den vedkommende bor i Hovedstaden, i en Købstad eller paa Landet. Jeg kan da ikke finde, at der skulde være nogen Rimelighed i at lade den samme Indkomst paa Land og i By være fradragsfri; at et Ægtepar har 900 Kr. Indkomst fradragsfri, hvad enten dette Ægtepar bor i en vestjydsk Kommune eller i København. Men naar man foreslaar saadanne Bestemmelser, som ikke har nogen som helst Kontakt med det levende Livs Forhold, saa er det ingen Sag at faa dem gjort simple; men saa vil de heller ikke i nogen Maade være Udtryk for Hensyntagen til de mange forskellige Omstændigheder, som det er rimeligt og naturligt at tage Hensyn til.

Det ærede Medlem udtalte i denne Sammenhæng, at han ikke forstod, der var nogen Mening i, at man nu ikke fastholder det System, som han havde foreslaaet indført, og hvorefter et Ægtepars Aldersrente skal være lig Summen af to enlige Personers Aldersrenter. Det ærede Medlem tror, at han har foreslaaet, at saaledes skal det være. Ganske bortset fra, om nu ikke Forholdet er det, at to hver for sig levende Personer for at faa samme Livsvilkkaar som et Ægtepar skal have større samlet Indkomst end dette, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at det ærede Medlems Forslag fastsætter et fradragsfrit Beløb, som for en enlig Person ikke er Halvdelen af det fradragsfrie Beløb for et Ægtepar. To enligt levende Personer kan, naar de fradragsfrie Indkomster opføres, tilsammen have en fradragsfri Ind-